

N:o 5.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 26 februari 1889.
— — — — Andra Kammaren den 26 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående ändrade bestämmelser
rörande fastställelse af ackord i konkurs.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 10, punkten 1).

Till Konungen.

De bestämmelser, som i konkurslagen den 18 september 1862 meddelades angående tvångsackord, visade sig redan temligen snart efter lagens utfärdande i flere afseenden mindre tillfredsställande, hvarför ock ändringar i desamma flere gånger skett. Erfarenheten har emellertid under det betryck i affärsverlden, som på senare tider i högre grad än förut allmänneligen herskat, ådagalagt behovet af ytterligare tillägg och förbättringar.

Enligt nuvarande bestämmelser uteslutes från förmånen att kunna erhålla ackord sådan gäldenär, som gjort sig skyldig till bedrägligt förhållande mot sina borgenärer, d. v. s. någon af de förbrytelser, som omtalas i 1 § af 23 kap. strafflagen. Men då jemväl de i 2 § af samma kapitel omförmälda förbrytelser, hvilka sammanfattas under benämningen oredlighet mot borgenärer, äro af ganska grof beskaffenhet och kunna föranleda så strängt straff som straffarbete ända till två år, anser Riksdagen, att skäl är för handen att låta äfven den, som gjort

sig skyldig till brott af denna sistnämnda art, drabbas af ifrågavarande påföljd.

Vid tillämpning af den genom lagen den 5 juli 1884 införda bestämmelsen, att ackord ej må af rätten fastställas, då det ej gifver minst femtio för hundra af fordringsbeloppet åt alla de borgenärer, som det angår och som ej uttryckligen förklarar sig ty förutan med ackordet nöjde, har inträffat, att domstolarne ansett hinder icke möta för fastställelse af ackord, enligt hvilket gäldenären skolat till sina borgenärer erlägga tillhopa femtio procent af fordringsbeloppet att betalas med viss del under hvarje af flere på hvarandra följande år efter ackordets fastställande. Denna tolkning af ifrågavarande lagbestämelse har jemväl vunnit Eders Kongl. Maj:ts godkännande i högsta domstolen. Då emellertid ackordssumman i dylika fall svårigen lär kunna anses uppgå till den del, femtio procent, af fordringsbeloppet, som lagstiftaren ansett vara den lämpliga, men lagens ordalydelse föranledt ofvan anförda tolkning, torde en rättelse härutinnan böra ega rum. I sådant afseende har föreslagits inskjutande i 104 § konkurslagen af den föreskrift, att ackordet, beräknadt för den tid, vid hvilken fastställelsen sker, skall gifva minst femtio för hundra af fordringsbeloppet. Ett annat sätt, som förefaller synnerligen lämpligt, vore, att i lagen fastställdes en viss tid, exempelvis ett år eller möjligen något mera, inom hvilken ackordet skulle vara fullgjordt.

Af sålunda anförda skäl får Riksdagen, hos hvilken framställning i ämnet blifvit gjord, härigenom anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådana ändringar i konkurslagen den 18 september 1862, att ackord i konkurs ej må fastställas, der gäldenär blifvit dömd för oredlighet mot sina borgenärer eller medan han står under tilltal därför, eller då tiden för ackordets fullgörande finnes vara så bestämd, att ackordssummans verkliga belopp kan anses understiga femtio för hundra af fordringsbeloppet.

Stockholm den 26 februari 1889.

Med undersåtlig vördnad:
